

İhlâs Risâlesini hakem yapalım mı?

Abdullah Bey: “Bazen olmadık zamanlarda ortaya çıkan ve hizmetlerimize doğrudan zarar veren “birbirini sevmemeyi ve adâveti” kardeşler arasında nasıl öldürebiliriz?”

SÛRET-İ HAKTAN ŞER GELEBİLİR

İçtikçe içtiğimiz, içtikçe doyamadığımız, içtikçe başkalarına da ulaştırmakla mükellef olduğumuz safi ve tatlı pınar suyunun bazen neden sıradan kırılganlıklarla, sürtüşmelerle, husûmetlerle, münakaşalarla ve ihtilâflarla bulanmasına izin verdiğimizizi anlamak mümkün değildir!

Sebeup olarak dönüp dolaşıp tekrar şeytana geliyoruz. Ve demek bizimle her hâl ve her şartta şeytanın uğraştığını ve başa da geçtiğini titreyerek görüyoruz. Şeytanın bizlere sûret-i hak tarafından gelmesi de en dehşetli handikabımızı oluşturmaktadır.

Çünkü başka taraftan yutmuyoruz. Demek, bize sokulmak ve hayırlı amellerimizi iptal ettirmek isteyen şeytan hak görüntüsüyle geliyor ve bizi fesâda uğrattıyor.

Bedüzzaman Hazretleri İhlâs Risâlesi'ne başlarken, mühim bir uyarı yapıyor:

“Bu Lem'a lâakal her on beş günde bir defa okunmalı” diyor.

OKUYOR MUYUZ?

Kendimizi sorgulamaya buradan başlayalım: Okuyor muyuz?

Okumayınca uygulama da olmuyor veya uygulamada aksamalar görülüyor. İhlâsta aksamalar olunca, bu, hizmetimize ve amelimize doğrudan yansıyor.

Adâvet ve husûmet de bu boşluktan fırsat bulup kalbimize sokuluyor ve yerleşiyor. Ondan sonra bizler, ne acıdır ki, Üstad Hazretlerinin idealindeki “Muhabbet Fedâileri” değil, şeytanın hâin emelindeki “Adâvet Fedâileri” durumuna düşüyoruz.

İhlâs Risalesi'ne göre, hareket noktamız ya halkın beğenisi olacaktır, ya da hakkın beğenisi.

Halkın beğenisini esas alırsak orada adâvetin ve husûmetin bulunması olağan bir şeydir. Bundan şikâyet etmemize gerek yoktur.

Hakkın rızasını esas aldığımızda ise, buraya kardeşler arası adâvet girmez. Çünkü burada hakem Haktır, yaratıcı Haktır, sorgu sahibi Haktır, rızâ sahibi Haktır. O'nun rızâsı ise birbirimizi itham etmekte, yargılamakta ve gıyâben mahkûm etmekte değil; affetmekte, bağışlamakta, sîneye çekmekte, yutmakta, Allah'a havâle etmekte ve uhuvveti bozucu tavırlardan uzaklaşmaktadır.

Eğer bunun aksini yapıyorsak orada ihlâs, yani Hakkın rızâsını kazanma idealini arayabilir miyiz?

YANIMIZDA NEFSİMİZİN HATIRI VAR MI?

İhlâs Risalesinin dördüncü düsturunda Üstad Bedüzzaman Hazretleri, en zor prensipleri vazediyor. Buna göre kardeşlerimizin meziyetlerini şahıslarımızda göreceğiz, fazîletlerini ve üstünlüklerini kendimizde bileceğiz ve kardeşlerimizin şerefleriyle iftihar duyacağız.

Biz ise kendi kişisel beğenilerimizi öylesine ön plâna çıkarıyoruz ki, bu prensip neredeyse mâlâyutak kalıyor. Yani hatırsız nefsimizin yanımızdaki hatırından dolayı bu prensibi tersine işletiyoruz ve bu prensibin uygulanırlığını ortadan kaldırıyoruz. İşte düşmanlık da, adâvet de, buradan sonra sökün edip geliyor. Biz muhabbete liyâkat göstermeyince, adâvet, husûmet, ihtilâf ve ikilik bir İlâhî tokat olarak geliyor. Kaynaşma ve kardeşlik sünnetini böylece rafa kaldırmış oluyoruz. Şüphesiz bunun âhirette vebali ve günahı vardır!

Bizim bu düsturda tersine işlettiğimiz bir prensip de, "fenâ fi'l-ihvân" prensibidir.¹ Eğer sırf bu prensibi işletsek emin olun aramızda hiçbir dert, hiçbir dâvâ, hiçbir iddiâ, hiçbir tartışma, hiçbir nizâ, hiçbir münâkaşa, hiçbir husûmet, hiçbir kin, hiçbir garaz, hiçbir nefret ve hiçbir fitne kalmayacak! Çünkü zaten kardeşimizde fenâ olmuşuz! Bunun gereği olarak kardeşimizin meziyetini meziyetimiz saymışız, kardeşimizin kusurunu ve hatâsını da kusurumuz ve hatâmız bilmişiz.

Tefânî sırrı budur! Burada eleştirmek ve suçlamak yoktur. Eleştirmek ve suçlamak olmayınca fitrî olarak adâvet de olmayacaktır, husûmet de olmayacaktır, kin de olmayacaktır, garaz da olmayacaktır! Çünkü şeytan fırsat bulup kardeşler arasına giremeyecektir!

Oysa bu sırrı aksine işlettiğimizde, yani ya yalnız nefsimizle fânî olduğumuzda, ya da yalnız sevdiğimiz ve tercih ettiğimiz kardeşlerimizle fânî olduğumuzda, diğer bir

grup kardeş dışarıda kalmaktadır! Ne var ki buna da hakkımız ve haddimiz bulunmamaktadır. Bir grup kardeşi dışarıda bırakmayı ihlâs prensipleri ile izah etmek mümkün değildir.

Dışarıda bıraktığımız bu bir kısım kardeşlere karşı tefânî sırrını işletmemekteyiz. İşte burada da kin ve garaz, adâvet ve husûmet, nefret ve ihtilâf yol bulup girebilmektedir.

Kardeşler arasında İhlâs Risâlesini hakem kılmaya şiddetle ihtiyacımız vardır.

Dipnot:

1- Lem'alar, 167.